Ο άγιος Παΐσιος για την ταπείνωση (Ιερομόναχος Ισαάκ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Απριλίου, 2024

Ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε για την ταπείνωση: «Δεν αρκεί μόνο να διώχνουμε τους λογισμούς υπερηφανείας, αλλά να σκεφθούμε την θυσία και τις ευεργεσίες του Θεού και την δική μας αχαριστία. Τότε η καρδιά μας, και γρανιτένια να είναι, ραγίζει. Όταν ο άνθρωπος γνωρίση τον εαυτό του, τότε του γίνεται κατάσταση η ταπείνωση. Ο Θεός έρχεται και κατοικεί μέσα στον άνθρωπο και η ευχή λέγεται μόνη της». Η αυτογνωσία οδηγεί στην ταπείνωση και αποτελεί «το θεμέλιο, την ρίζα και την αρχή πάσης αγαθοσύνης» (Αβ. Ισαάκ).

Επιθυμούσε και μετά την κοίμησή του να τον συνοδεύη η ταπείνωση. Είπε εξομολογητικά σε κάποιον πριν από την κοίμησή του: « Όταν πεθάνω να με πετάξετε στο ρέμα της Αγίας Παρασκευής να με φάνε τα σκυλιά». Παλαιότερα είχε πει: «Θα ευχόμουν τα οστά μου να βγουν μαύρα για να πη ο κόσμος: “Αυτός τέλος πάντων ήταν ο Παΐσιος;”. Έτσι δεν θα μας τιμήσουν οι άνθρωποι».

Για να αποφύγη τις εκδηλώσεις τιμής κατά την κηδεία του, αλλά και στην συνέχεια, επιθυμούσε να κοιμηθή και να ταφή αφανώς στο Άγιον Όρος. Αλλά, όταν πληροφορήθηκε ότι το θέλημα του Θεού ήταν διαφορετικό, ταπεινά υπάκουσε και έκοψε και την τελευταία επιθυμία του. Μόνο ζήτησε να μην κληθή κανείς στην κηδεία του.

***

Ανάμεσα στους μοναχούς υπάρχουν μερικά ευλογημένα Γεροντάκια που βρίσκονται σε ύψη αρετής, αλλά το αγνοούν. Από πολλή απλότητα παραμένουν ανυποψίαστοι για τον πνευματικό πλούτο που κατέχουν. Κάποιο από αυτά έβλεπε το άκτιστο φως και δεν γνώριζε τι ήταν. Νόμιζε ότι όλοι οι μοναχοί τις νύχτες φωτίζονται από ένα φως (το άκτιστο) που ανάβει και σβήνει μόνο του.

Ο γέροντας Παΐσιος δεν ανήκε στην κατηγορία αυτή. Είχε την μακαρία απλότητα,

είχε αγιότητα βίου, έβλεπε το άκτιστο φως και ζούσε μεγάλες καταστάσεις, αλλά είχε και την πνευματική γνώση. Εγνώριζε πολύ καλά ότι αυτά που ζούσε ήταν γεγονότα θεία, σπάνιες καταστάσεις χάριτος. Αλλά εγνώριζε καλύτερα ότι αυτά ήταν του Θεού· δικές του ήταν μόνο οι αμαρτίες. Είχε πλήρη συνείδηση ότι όλα αυτά ήταν μια ελεημοσύνη του Θεού στον ίδιο. Γι' αυτό έλεγε: «Είμαι ένα κονσερβοκούτι, που γυαλίζει στον ήλιο και φαίνεται χρυσό, αλλά είναι άδειο. Αν με εγκαταλείψη η χάρις του Θεού, θα γίνω ο πιο μεγάλος αλήτης και θα γυρίζω μέσα στην Ομόνοια, που και σαν λαϊκός δεν πάτησα ποτέ σε καφενείο».

Την μεγάλη του άσκηση δεν την ελάμβανε καθόλου υπ' όψιν του, διότι την έκανε από αγάπη προς τον Χριστό και όχι «χάριν μισθαποδοσίας». Ένιωθε ελεημένος και υποχρεωμένος στον Θεό. Αναστέναζε και πονούσε, διότι δεν είχε κάνει τίποτε. «Γνώρισα Αγίους και έπρεπε να κάνω πολλά», έλεγε. Ένιωθε ότι δεν ανταποκρίθηκε, δεν κατώρθωσε να προσφέρη αυτά που έπρεπε στον Θεό.

(Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Ισαάκ, ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Στ' έκδοσις, Άγιον Όρος 2008, σελ. 413)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*